

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ Ν. ΔΕΡΜΑΤΗ*

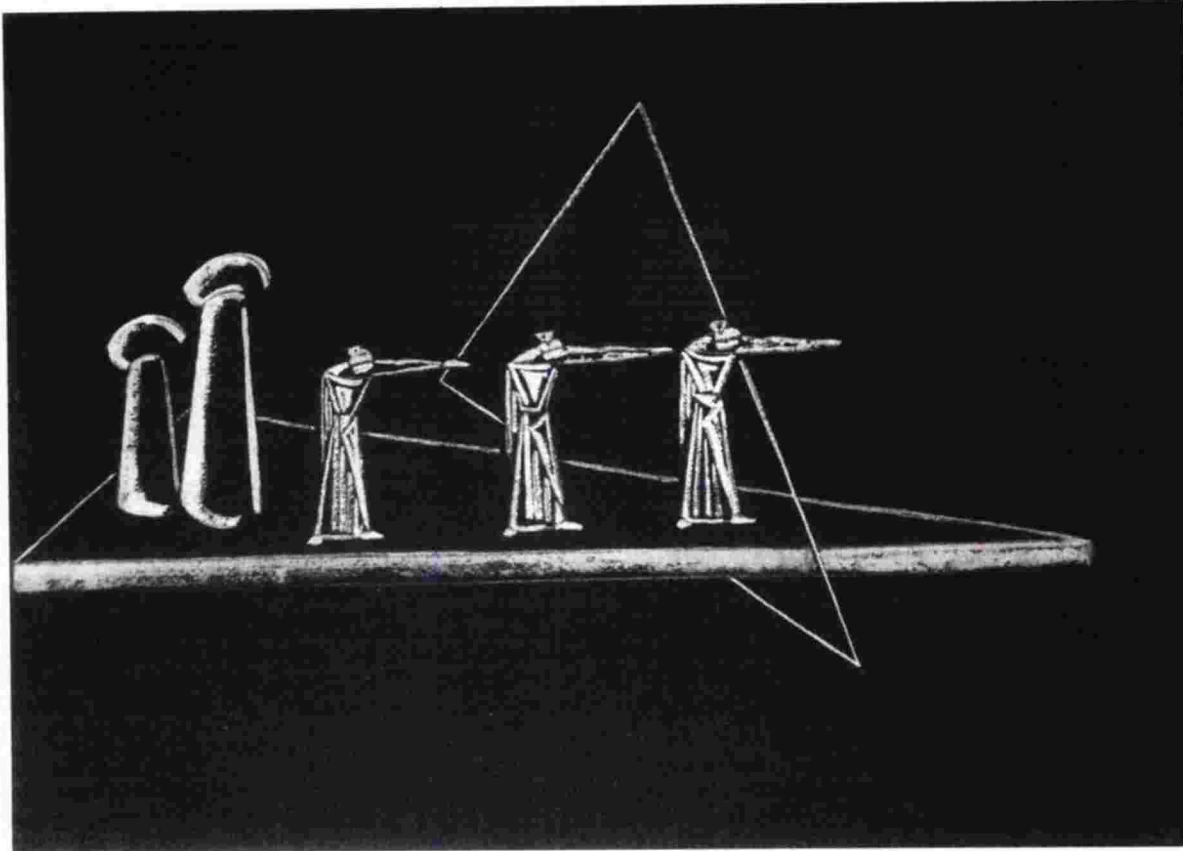
» **Είναι κοινός** τόπος πλέον ότι στο βάθος των κοινωνικών αντιθέσεων ευρίσκεται η διαπάλη κεφαλαίου-εργασίας, η οποία εκφράζεται στα υπερκείμενα πολλαπλά επίπεδα με διάφορες μορφές, σχήματα, συμμαχίες κοινωνικών τάξεων, κρατών, και εκφράσεις, ακόμη και στα χαμόγελα του κ. Γιούνκερ ή στη βλοσυρότητα του κ. Σόιμπλε. Έχουν βέβαια και αυτές οι διαφορές τη σημασία τους.

Η κορύφωση αυτής της διαπάλης πραγματοποιείται στο υπερ-σύνθετο και αυτόνομο πεδίο της πολιτικής· εκεί συμπυκνώνονται και κρίνονται τα αντιτιθέμενα συμφέροντα. Οι ηγεμονεύουσες δυνάμεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.), λόγω της πολυμορφίας των κρατών που τη συνθέτουν, με τη διπλωματία της ήπιας επιβολής, των ετεροβαρών συμβιβασμών, τον «διάλογο» της αναγκαστικής πειθούς οδηγούν σε οικονομική υποταγή και μόνιμη λιτότητα τους λαούς, ιδιαίτερα τους λαούς των αδύνατων κρατών· ίσως αυτός ο «ειρηνικός πόλεμος» να τους είναι πιο αποδοτικός.

Η στιγμή της γρήγορης υποταγής της ελληνικής κυβέρνησης ήρθε με τη συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου 2015. Εφόσον αυτήν (την υποταγή) δεν την πέτυχαν αμέσως οι «εταίροι», στο πλαίσιο του «χαμογελαστού» οικονομικού πολέμου έβαλαν μπροστά τη «μηχανή» της άριστα σχεδιασμένης συστημικής διολίσθησης -και της προσπάθειας εθισμού μας σ' αυτήν- του «πολιτισμένου» στραγγαλισμού όλο αυτό το τετράμηνο, για να επιτύχουν την πολιτική χρεοκοπία της κυβέρνησης, είτε με μέτρα συνέχισης της προηγούμενης πολιτικής είτε ωθώντας μας σε απομόνωση και απόλυτη ρήξη και σε οικονομική χρεοκοπία, στρέφοντας τον ελληνικό λαό εναντίον μας· πρόκειται για ένα είδος μεταμοντέρνου πραξικοπήματος, ώστε να κλείσουν όλες οι «πόρτες» και «θέλουμε, δεν θέλουμε» να υποκύψουμε. Είναι η γνωστή μεθοδολογία του διπλού αδιεξόδου, ή, αν μπορούν, και των πολλαπλών αδιεξόδων. Η υψηλή πολιτική προσπάθειά να φέρνει τον εκάστοτε αντίπαλο σε αυτά τα πολλαπλά αδιέξοδα, ώστε η ήττα να είναι αναγκαστική.

Και εμείς τι έχουμε;

Πρώτα απ' όλα την αλήθεια μας και για τη χώρα μας και για την Ευρώπη: το εξεγερμένο και δημοκρατικά εκφρασμένο δίκαιο του λαού μας για τη χαμένη καταστροφική πενταετία της βίαιης εσωτερικής υποτίμησης, με ευθύνη των ακραίων κυρίαρχων ευρωπαϊκών κύκλων και των λαθών του ΔΝΤ, και τη συνεκτική πρότασή μας προς την υπέρβαση των Μνημονίων και της λιτότητας, που εκκινεί από την ανασχεση της

Οι «εταίροι» και εμείς. Η γερμανική ηγεμονία και ο Αισχύλος

ανθρωπιστικής κρίσης, την αναδιάρθρωση του χρέους και το αναπτυξιακό πρόγραμμα, τα χαμηλά πρωτογενή πλεονάσματα, τη διασφάλιση των εργασιακών δικαιωμάτων, την αναδιανομή των φορολογικών βαρών, τον τερματισμό της μείωσης μισθών και συντάξεων και την αποτροπή των ομαδικών απολύσεων.

Η επιτυχία μας εξαρτάται από την αντιστροφή της μεθοδολογίας των αντιπάλων χρησιμοποιώντας τα δικά μας «όπλα», τα οποία με την υπεροψία της δυνάμει τους μάς ανέδειξαν: το μέγιστο οικονομικό κόστος γι' αυτούς -δεν είναι μόνον για μας- και τις απροσδιόριστες επί τα χείρω επιπτώσεις στο διεθνές σύστημα με το να ωθήσουν μια χώρα εκτός ευρώ, την υπονόμευση του ίδιου του οικοδομήματος της Ε.Ε., που αυτοί επιχειρούν, την οργή των λαών, που εκείνοι «ωριμάζουν». Παράλληλα εμείς, αξιοποιώντας και την ιστορική σταθερά της γεωπολιτικής μας θέσης, πρέπει να καταστήσουμε τον λαό μας πρωταγωνιστή των εξελίξεων, καθώς και τις φίλιες συλλογότητες σε κοινωνικό, πολιτικό, πνευματικό και επικοινωνιακό επίπεδο στις μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις. Εάν δεν έχει συσταθεί από τον ΣΥΡΙΖΑ, πρέπει να συσταθεί τώρα ένα οργανωτικό κέντρο, το οποίο θα συντονίζει και θα διευθύνει σε ημερήσια βάση τα παραπάνω· όλο το προηγούμε-

νο διάστημα, ταυτόχρονα με τις διαπραγματεύσεις έπρεπε να είχαμε «χαλάσει τον κόσμο», αλλά ποτέ δεν είναι αργά. Τώρα είναι η χρονική στιγμή της ανυποχώρητης στάσης μας και της υπεράσπισης των παραπάνω προτάσεων· αποτελεί τον σκληρό αξιακό μας πυρήνα και την ικανή ροπή προς το ξέφωτο, αλλά και διότι ο παράγων «χρόνος» έχει τη μέγιστη δυναμική του υπέρ μας, από εδώ και πέρα η περαιτέρω διολίσθησή θα γίνει αποπνικτική και η καθοδική πορεία ανεπίστρεπτη.

Ακραίοι κύκλοι της ευρωπαϊκής χρηματιστικής ολιγαρχίας δυναμιτίζουν την Ευρώπη της σύγκλισης, της ανάπτυξης, της αλληλεγγύης, των κοινωνικών δικαιωμάτων, της δημοκρατίας, της λαϊκής κυριαρχίας. Η Ευρώπη, αντί να προχωρεί με γοργό ρυθμό μέσω της ισοτιμίας και της αλληλεγγύης των λαών και των κρατών της προς την ενοποίησή της, διολίσθησθαι προς τη διαίρεσή της και τη γερμανοποίησή της. Ο γερμανικός ηγεμονισμός εμφανίζεται πάλι ακραίος, σίγουρος για τον εαυτό του, δείχνει τον τελικό νικητή στη Δρέσδη των G7, πάλι αλαζονικός, απόλυτος, χάνει το μέτρο, τη διαλλαγή. Η δε Γαλλία, δυστυχώς, καταφαίνεται σε δεύτερο ρόλο.

Οι συγκλονιστικές ιστορικές εμπειρίες, μέσα σε μόλις 70 χρόνια, του γαλλογερμανικού πολέμου του 1870, του Α' και του Β' Παγκοσμίου

Πολέμου δεν κατέστησαν σοφότερη τη γερμανική ηγεσία. Και μετά ταύτα ως έκφραση σύνεσης των νικητών η παγκόσμια επιείκεια προς τη Γερμανία, ιδιαίτερα με τη διάσκεψη του 1953. Η ευεργετηθείσα Γερμανία διά των σημερινών ηγετών της και κυρίως του κ. Σόιμπλε διαπράττει και πάλι βαρύτατη ύβριση.

Πώς είναι δυνατόν η αλαζονεία να τυφλώνει την πολιτική τους πράξη για τρίτη φορά, να θέλει να «πάρει στον λαιμό της» αργά ή γρήγορα τους λαούς της Ευρώπης;

Η βλοσυρότητα του κ. Σόιμπλε δεν μας αφορά καθόλου ως προσωπογραφία, αλλά ως σημειολογία των πιο σκληρών ταξικών, απόλυτα ιδιοτελών, συμφερόντων των πιο ακραίων κύκλων του χρηματιστικού κεφαλαίου. Η πολιτική του νεοφιλελευθερισμού -όρος που έχει καταστήσει ευφημισμός, έχοντας μέσα του τη λέξη ελευθερία, ενώ έπρεπε προ πολλού να ονομάζεται νεοεξανδραποδισμός- αξιοποιώντας τις υπαρκτές εσωτερικές παθογένειες, αρκετά προσοδοφόρες, ως παγιωμένο σύστημα, για την ελληνική ολιγαρχία, παρήγαγε σύγχρονα θύματα, τους ανέργους και τις δύστυχες οικογένειές τους, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, την απόγνωση των νέων, τους άστεγους, την ελλιπώς παρεχομένη υγεία και παιδεία. Κάποιοι κερδίζουν με αυτά τα θύματα.

Είτε γνωρίζουν, αλλά λησμονούν,

είτε αγνοούν τον τρισηρόντα νόμο της ιστορίας, αυτός «λειτουργεί» ερήμην τους και είναι πανίσχυρος· ότι όσοι διαπράττουν ύβριν, ως κατάφωρη παραβίαση του ανθρωπίνου μέτρου, ως βαριά αδικία, αργά ή γρήγορα η νέμεση θα επιβάλει την τίσιν, τη βαριά τιμωρία· είναι πανάρχαιος λόγος αυτός της ελληνικής παιδείας και σιδερένιος νόμος απ' τα χρόνια του τραγικού ποιητή Αισχύλου: «η ύβρις όταν ανθίζει συνήθως καρπίζει σε στάχνα συμφοράς, απ' όπου θερίζει θέρισμα γεμάτο δάκρυα» (Πέρσαι, στίχ. 820-822)· δεν πρόκειται περί μεταφυσικής, αλλά για την ίδια την διαλεκτική της ιστορίας· αυτό είναι, κατά τη γνώμη μας, το βαθύτερο, το πραγματικό «ελληνικό πνεύμα της Δρέσδης» για να δανεισθούμε τη φράση απ' την εφημερίδα «Suddeutsche Zeitung».

Το καθεστώς της πολιτικής και οικονομικής ολιγαρχίας δεν μπορεί να είναι το παρόν και το μέλλον της Ευρώπης· το όραμα μιας Ενωμένης Ευρώπης θα πρέπει να επαναθεμελιωθεί με εκείνες τις πέτρες που συνέβη πρώτες ν' ανθίσουν σε τούτο τον τόπο, τις ελληνικές αξίες-βάθρα άσειστα του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, όπως έχουν διατυπωθεί στην τραγωδία Πέρσαι του Αισχύλου, στον διάλογο Σόλωνος και Κροίσου, του Δημόδατου και του Ξέρξη στο έργο του Ηροδότου· και όχι στη λεκάνη του Ηροδότου· αξίες όπως το μέτρο, η αρετή ως «ανθρωπιά», ως «πάντων χρημάτων μέτρον άνθρωπος» (Πρωταγόρας), ως το σύγχρονο σύνθημά μας «οι άνθρωποι πάνω απ' τα κέρδη» και «όχι εικόνα και ομοίωση του μοναχικού εμπορεύματος» -όπως έγραφε ο αξεχαστος Κωστής Μοσχόφ- και όχι το χρυσάφι του Κροίσου, ο οποίος σώθηκε, όντας πάνω στην πυρά, με μια λέξη και μόνον «Σόλων».

Με αφητηρία αυτήν εδώ την αττική γη που γέννησε τον κριτικό Λόγο και τη Δημοκρατία, να προτάξουμε πάλι τις ιδέες του ευρωπαϊκού Διαφωτισμού, τη γενική θέληση (volonté générale) εκπληγάζουσα από τα έγκατα των λαών, την αμφισβήτηση και την αναγκαία συνέπειά της, την ιδέα της Αντίστασης, και τον εμπλουτισμό τους με ό,τι καλύτερο συνεισέφεραν τα πνευματικά ρεύματα της κοινωνικής και πολιτικής χειραφέτησης και της μάνας που τα γέννησε, του διεθνιστικού εργατικού κινήματος του 19ου και του 20ου αιώνα· από τη σημερινή χεϊμαζόμενη Ευρώπη της Ολιγαρχίας να περάσουμε σε μιαν άλλη Ευρώπη, αυτήν της Δημοκρατίας, με τη θέσμιση ενός νέου κοινωνικού συμβολαίου για τους λαούς της και σε μιαν Ελλάδα με ισότιμη, αξιοπρεπή θέση και ενεργό ρόλο μέσα σ' αυτήν.

*Ο Γιώργος Ν. Δερματής είναι Δρ. Ιστορίας